

Bandes de so John "Indiana Jones" Williams is back!

Házael González

Sembla increïble, però finalment, ho hem aconseguit: tenint en compte que mai ningú no va tancar la porta, i que ara mateix vivim temps de *revivals* i altres herbes similars, no era gens estrany que tornés per la porta gran (és a dir, amb una pel·lícula nova de trinca i continuant les anteriors, res de coses similars, relleus generacionals o històries de joventut) un dels herois més carismàtics de tots els temps. Ens referim, és clar, al doctor Henry Jones Jr., més conegut com Indiana Jones. I amb ell, com no podia ser d'altra manera, ha tornat tot l'equip habitual, on no podia mancar-hi la sempre imprescindible batuta del mestre John Williams.

Ja ho hem dit unes quantes vegades: els aficionats a la música de cinema li devem molt, al senyor Williams. Perquè molta gent s'ha enganxat al carro de la banda sonora original gràcies a les seves inconfusibles fanfàrries amb les quals ha pogut definir com ningú altre a personatges tan carismàtics com els guerrers Jedi, els dinosaures juràssics, els ferotges taurons, el mag Harry Potter, o fins i tot el superheroi Superman, per no parlar del que ens ocupa.

Començarem però pel principi: fa ja uns quants anys, s'estrenava *En Busca del Arca Perdida* (*Raiders of the Lost Ark*, Steven Spielberg, 1981), la història d'un aventurer arqueòleg que s'enfrontava als nazis per trobar ni més ni menys que l'Arca de l'Aliança; i tot d'una que sortia, ja el coneixíem gràcies al tema musical que el compositor li va fer a mida, un tema àgil i irònic, actiu i de fàcil (i encantador) somriure, ben igual que el mateix personatge a qui donava vida Harrison Ford. Les seves aventures varen continuar poc després a *Indiana Jones y el Templo Maldito* (*Indiana Jones and the Temple of Doom*, Steven Spielberg altra vegada, 1984), on va anar a l'Índia i on Williams, a més del seu tema principal, li va compondre tot un grapat de melodies amb gusts exòtics i fàcils d'escoltar i de gaudir... i una mica més tard, a *Indiana Jones y la Última Cruzada* (*Indiana Jones and the Last Crusade*, de nou Steven Spielberg, 1989), coneixíem fins i tot al pare de l'heroi (ni més ni menys que Sean Connery) per a qui el músic feia unes quantes notes xiulants i divertides i fins i tot una mica despistades, com ell mateix. I després d'això, va tocar esperar...

Fins ara, on a la fi hem pogut gaudir d'aquesta gran *Indiana Jones y el Reino de la Calavera de Cristal* (*Indiana Jones and the Kingdom of the Crystal Skull*, per descomptat Steven Spielberg, 2008), una pel·lícula que malgrat hagin passat els anys per tothom, segueix tenint la mateixa força de sempre. I això, és clar, també es refereix al seu compositor i a la seva música: ben al principi de la història, quan veiem un elegant capell a terra i una mà que l'agafa, només unes mínimes notes musicals són les que fan que identifiquem immediatament i sense cap possibilitat d'error el nostre heroi, l'Indiana Jones de sempre, aquell amb capell gastat i tralla àgil, amb bon humor i molta habilitat per sortir de problemes (i trobar d'altres ben ràpid). I en aquests "nous temps" (encara que la pel·lícula succeeix als anys cinquanta del segle passat), tothom té per demostrar que això del temps pot jugar al teu favor i convertir-se en un estímul addicional ben interessant. I és que, pel que fa a la música, ens adonem que John Williams segueix sent ell, amb el seu bon fer i amb les seves notes inconfusibles, i amb la seva mà mestra que encara sap ben bé on ficar melodies que et fan tremolar a la butaca i on relaxar el to per donar-li reforç a una història d'amor tan llarga com aquesta, que ve ni més ni menys que des de la primera de totes les parts... Sens dubte, i malgrat els anys i els continus rumors de retir (que ja duren més de quinze anys) i les de vegades excessives propostions als Oscar (encara que aquesta partitura fa olor d'això), aquest compositor, mestre dins el seu gènere i més enllà, encara sembla tenir moltes coses a dir i, pel que sembla, el mateix podem dir d'Indiana Jones. Doncs que sigui per molts anys, encara! ■

